

καί γεμάτος χρέη καί γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχε παντρευτῆ τῆ Μαρία Φελίτσια, γιὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ μεγάλο ταλέντο της. Ἡ τρελλή κόρη τοῦ τενόρου Γκάρτσια, ὑπερήφανη σάν τὸν πατέρα της, ἀντιμετώπισε ἀμέσως τὴν κατάστασι δίχως κανένα παράπονο καί μιὰ μέρα ξεκίνησε μονάχη της γιὰ μιὰ «τουρνέ» στὴν Εὐρώπῃ, φεύγοντας ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς δανειστὰς τοῦ χρεωκοπημένου Μάλιμπραν. Στις 8 Ἀπριλίου 1827, δίχως ἑμπειροσύνη καί δίχως νὰ ξέρῃ κανένα, ἔκανε μιὰ θριαμβευτικὴ ἐμφάνισι στὸ Παρίσι, στὸ θέατρο τοῦ Ἱταλικοῦ Θεάτρου.

Τὰ κέρδη της λοιπὸν ἐκείνῳ τὸν καιρὸ ἦταν κολοσσιαία. Ὑστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, πασιγνώστῃ πειά, ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὴν ἴδια καταπληκτικὴ ἐπιτυχία στὸ Παρίσι κι' ἀπὸ κεί κατέβηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἰταλία. Αὐτὴ ἡ ἱστορικὴ «τουρνέ» πού κράτησε ἑφτά ὀλόκληρα χρόνια, ἔκανε τ' ὄνομά της τρισένδοξο. Ἡ Μαρία Φελίτσια Μάλιμπραν ἦταν ἡ μεγαλύτερη τρισένδοξος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ.

Μαζὺ ὅμως μὲ τόσοσους καί τόσοσους θριαμβοὺς εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ γνωρίσῃ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τὸν ἔρωτα. Ἡ Μάλιμπραν ἀγάπησε παράφορα τὸν Βέλγο βιολινίστα Σάρλ ντὲ Μπεριό, ἕναν ὄμορφο, σιωπηλὸ καὶ ἀληθινὸ καλλιτέχνη. Ὁ Μπεριό ὅμως ἀγαποῦσε τὴ Γερμανίδα ἀοιδὸ Σόνταγκ, τὴν ἀντίπαλο τῆς Μάλιμπραν, μὰ στάθηκε ἄτυχος στὸν ἔρωτά του, γιατί ἡ Σόνταγκ, τὸν παράτησε ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ γιὰ νὰ παντρευτῆ ἕναν ἄλλο. Ἐνα μῆνα λοιπὸν ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀτυχὴ περιπέτειά του, ὁ Βέλγος καλλιτέχνης ἔπαιξε βιολί σὲ μιὰ δεξίωσι στὸν πύργο τοῦ Κλιμαί, ὅταν εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ γιὰ νὰ τὸν συγχαρῇ ἡ περίφημη Μάλιμπραν.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, τῆς εἶπε ὁ Σάρλ ντὲ Μπεριό κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. Εἶμαι εὐτυχὴς πού μ' ἐπιδοκιμάζει ἡ μεγάλη Μάλιμπραν.

— Σὰς ἐπιδοκιμάζει μόνο; ἔκανε ἡ ἔρωτευμένη μαζὺ τοῦ ἀοιδός. Θεέ μου! Μὰ δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι σὰς λατρεῖτε!...

Κι' ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἄρχισε γιὰ τὴ Μαρία Φελίτσια τὸ πιὸ τρυφερὸ καὶ τὸ πιὸ περιπαθὲς ἔρωτικὸ ρωμάντσο πού εἶχε ποτέ της μιὰ γυναίκα...

***

Τὸ 1830 ἡ Μάλιμπραν ἔκανε πάλι μιὰ θριαμβευτικὴ «τουρνέ» στὴν Ἰταλία ὅπου ἐπὶ τέσσερα χρόνια ξετρέλαινε κυριολεκτικὰ τοὺς συμπατριῶτες της. Στις 15 Μαΐου τοῦ 1834 βρισκόταν στὴ Μπολόνια κι' ἤθελε νὰ γυρίσῃ στὸ Μιλᾶνο, ὅταν ἀξάφνα ἔμαθε ὅτι ἡ χολέρα θέρριζε τὴ Γένοβα. Ἡ Μάλιμπραν τότε, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸν παραλιακὸ δρόμο, ἀπεφάσισε νὰ πάσῃ στὸ Μιλᾶνο περνώντας μὲ τ' ἄλλο πᾶνω ἀπὸ τὰ Ἀπέννινα. Κι' ἀλήθεια, μ' ἕνα μικρὸ караβάνι ἀπὸ ἀγωγιάτες πέρασε ἀπ' ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα μονοπάτια, τραγουδώντας διάφορα κομμάτια ἀπὸ τὶς ὄπερες κι' ὄμορφα λαϊκὰ τραγούδια. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ εἶχε ξυπνήσει πάλι μέσα της τὸ «ἀγριοκάτσικο»...

Ὅταν ἡ Μάλιμπραν ἔφτασε στὸ Μιλᾶνο, ἔμαθε κατάπληκτῃ ὅτι εἶχε πεθάνει ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους της, ὁ μουσουργὸς Μπελλίνι. Ἡ Μαρία Φελίτσια τότε, κατάχλωμη, προφῆτεψε:

— Νοιώθω ὅτι δὲν θ' ἀργήσω κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὸν τάφο.

Κι' ἡ προαισθησίς της δὲν ἄργησε νὰ βγῇ ἀληθινή. Τὸ ἐπόμενον καλοκαίρι πού βρισκόταν μὲ τὸν δεύτερο ἀνδρά της, τὸν Σάρλ ντὲ Μπεριό, στὸ Λονδίνο, ἔπεσε μιὰ μέρα ἀπὸ τ' ἄλλο κι' ἔπαθε μιὰ ἐπικίνδυνη ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν μπόρεσε νὰ γίνῃ τελειῶς καλά. Στις 18 Σεπτεμβρίου λοιπὸν, ἐνῶ ἔπαιζε στὸ Μάντσεστερ, τὴ στιγμὴ πού τραγουδοῦσε μιὰν ὄρα, τὴν ἔπιασε πάλι ἡ αἱμορραγία. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἦταν μοιραία καὶ τὰ ἐξημερώματα τῆς 23 Σεπτεμβρίου πέθανε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της Σάρλ ντὲ Μπεριό.

Ἡ σωρὸς της κατόπιν μεταφέρθηκε στὶς Βρυξέλλες, σ' ἕνα ὄμορφο μαρμάρينو τάφο, ἀπάνω στὸν ὁποῖο χαραχτήκε ἕνα ὑπέροχο ἐπιτάφιο τοῦ Λαμαρτίνου.

ἹΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ

Ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' χρωστοῦσε τὴν ἀνάρρησί του στὸν πονηρικὸ θρόνο στὴν ἔνθερμη ὑποστήριξι τοῦ Ἁγίου Καρόλου, ὁ ὁποῖος τότε ἦταν καρδινάλιος τοῦ Μπαρομὲ.

Ὅταν ὅμως ἀργότερα ὁ καρδινάλιος αὐτὸς ἔμαθε μερικὰ κεναικὰ παρρησιώματα τοῦ Πάπα Γρηγορίου, τοῦ εἶπε:

— Ἄν τᾶξερὰ ὄλ' αὐτὰ δὲν θὰ σὰς ἐψήφισα!

— Ἐσυχάζετε, ἅγιε πάτερ, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ ἔξυπνος Πάπας. Τὸ Ἅγιο πνεῦμα τὰ ἐγνωρίζε ὅλα, ὅταν σὰς ἐνέπνευσε νὰ μὲ ὑποστηρίξετε!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ)

Μὲς τὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς τρὶ' ἀστέρια μᾶς φωτίζουν
Συντροφευμένα καὶ λαμπρὰ τὴ ζῆση μᾶς στολίζουν:
Κρασακί καὶ τραγοῦδι κι' ἀγάπη ποθητῆ.

Μὲ τὸ ποτήρι στὸ δεξι τὶ νοιώθω δὲν γνωρίζω,
Στῆς φαντασίας τὰ φτερά τὸν κόσμ' ὄλο γυρίζω
Καὶ πίνω τὸ κρασακί κι' ὄλο ζητᾶω 'κρασί.

Στὴν ἄρμονία τοῦ τραγουδιοῦ κάθε καρδιά σκιρτάει,
Κι' ἂν τρέχει καὶ τὸ δάκρυ μᾶς, χαρούμενο κυλάει,
Γιατὶ ἀπ' τὴν ἄρμονία παίρνει κι' αὐτὸ ζωῆ.

Κι' ἔταν ἀχτιδοτρέμοναυς προβαίνει τ' ἄλλο ἀστέρι,
Τότε ἡ καρδιά θὰ τραγοῦδῃ μὲ πόθο γιὰ τὸ ταῖρι.
Καὶ σάν κρασί πού βράζει θὰ θερμανθῇ κι' αὐτῆ.

* Ἄστρα σ' ἐμᾶς τὴ ζηλευτὴν ἀχτίδα σας χαρίστε,
Καὶ σὲ ζωῆ, σὲ θάνατο ποτέ μὴ μᾶς ἀφήστε,
Κρασακί καὶ τραγοῦδι κι' ἀγάπη ποθητῆ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ

(Ἀπὸ τὸν Λατινο Κάουλλο)

Κλάψτε Ἄφροδιτῆ κι' Ἐρωτες, ὄμορφοι καὶ κόρες,
Ὁ σπούργιτος ἀπέθανε τῆς πολυαγαπημένης
Πού ἀγαποῦσε πειότερο κι' ἀπὸ τὰ δύο τῆς μάτια.
Ἦταν καλὸς ὁ δύστυχος, τόσο τὸν εἶχε μάθει
Ὅσᾶν παιδάκι τρυφερὸ τὴν ποθητὴ μανοῦλα,
Μὲ τὸ πῖπὶ του τὸ γλυκὸ πάντα τὴν ἀκολουθοῦσε,
Κι' ἀπὸ τὸν κόρφο της ποτέ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ.
Καὶ τώρα πᾶει στὸ σκοτεινὸ δρόμο χωρὶς πιστόφια,
Σ' ἕσαν Ἄδη φθονερέ, πού τρὶς ἀνάθεμάσε
Τὶ ὄλες τοῦ κόσμου τὸ ἔμμορφες ἀνέσπλαχνα θερζεις,
Κι' ἐμὲ τὸ μυριοχάριτο μου ἐξήλεψες πουλάκι.
Ὅ! τί κακὸ πού μ' εὔρηκε, ὦ μαῦρο μου σπουργίτη,
Τώρα γιὰ σένα ἐπρίστηκαν τῆς κορασιάς τὰ μάτια
Κι' ἔγιναν κατακόκκινα ἀπ' τὸ πολὺ τὸ κλάμμα.

AD. PYRRHAM

(Ἀπὸ τὸν Ὁράτιο)

Πές μου, Πύρρα, ποῖον σὲ ρόδα	Ἐνῶ κρύβεις στὴν καρδιά
Σφίγγεις μὲς στὴν ἀγκαλιά σου.	Τοῦ πελάου τὴν ἀπιστιά!
Καὶ μαζεύεις τὰ μαλλιά σου.	Καὶ μαζεύεις τὰ μαλλιά σου.
Σ' ἔρωτόπλεχτῃ σπηλιά	Ἐταψίδεψα καὶ ἔρω
Ὅλη ἀπλότῃ καὶ χαρά;	Τὴν καρδιά σου ὁ μαυρισμέ-
	ινος
Δύστυχος πού δὲν σὲ ξέρει	Καὶ γυρίζοντας βρεγμένους
Καὶ πιστῆ του σὲ λογιᾶζει	Ἀφιερώνω στὸ βωμὸ
Καὶ μὲ πάθος σ' ἀγκαλιάζει,	Ὅ, τι ἀπάνω μου φορῶ.

ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

(Τοῦ Λουδ. Καμόνης)

Ἡ σκλάβα μου μὲ σκλάβωσε καὶ μὲ κρατεῖ δεμένο,
Κι' ἐνῶ γι' αὐτὴν λαχταρῶ μὲ κάνει νὰ πεθαίνω.

Μὲς σ' ἀνοδοδέσμη δροσερῆ ποτὲ τὰ βλέμματά μου
Ρόδο δὲν ἐξανόλιζαν ὄραϊο σάν τὴν κυρά μου,

Ὅτε σὲ κάμπο λούλουδο, ὅτε κανέν' ἀστέρι
Ποῦ νὰ βαλθῇ στὴν ὀμορφιά μὲ τὸ χρυσὸ μου ταῖρι.

Ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια της, ὀρθοσκληρὰ πληγώνουν,
Σκορπιοῦνται λάμπες κι' ὄμορφες πού γύρω μᾶς θαμπώ-
ινουν.

Κι' ἡ περισσὴς ἡ χάρες της ἐμὲ τὸν κύριό της
Μὲ μάγεψαν, μ' ἐσκλάβωσαν καὶ μ' ἔκαναν δικό της.

Καὶ λένε ὅσοι εὐτυχῆσαν νὰ ἴδουνε τὰ μαλλιά της,
Τὶ ἀξίζουν τὰ ξανθὰ μαλλιά μπροστὰ ἀπὸ τὰ δικά της;

Ἐκλεψε ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὸ μελασπὸ τῆς χρώμα
Ποῦ λάμπει περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ χιόνι ἀκόμα.

Καὶ πρόσχαρη καὶ σοβαρὴ στὴν ὄψι δείχτει ἐξένη,
Ἄλλὰ πὼς εἶνε βάρβαρη στὸ λογισμό δὲν μπεινε.

Στὴ γαλανὴ τὴν ὄψι της κάθε καρδιά γελάει,
Ἡ τρικυμία ἐμφνίζεται κι' ὁ πόνος μᾶς σκορπᾶει.

Αὐτὴ ναι ἡ σκλάβα πού ἀγαπᾶ καὶ μὲ κρατεῖ δεμένο,
Γι' αὐτὴν βασανίζομαι καὶ στὴ ζωῆ ἀπομένο.